

včasih poigrali s kako lepo deklico, se je dogodilo. Proti vsemu temu smo imeli pravico osvete. Danes pa moramo molčati in trpeti, ko nam Avstrijci jemljejo imetje in ubijajo naše može in sinove, a hčere naše kvarijo in zapeljujejo s svojimi vojaki in lopovi, ki so jih nagnali v deželo. — Tako ti je, moj sinko!“

Iz oči ji je gorelo, težko se je zadihavala, gotovo bolj vsled gneva nego dolgega govorjenja.

Pomolčala je, pomislila malo in me pogledala:

„Stori mi dobroto,“ pravi, „pa strahuj svoje vojake, da bodo pustili dekleta v miru.“

„Sama veš, Jele, da sem šele prišel. Mislim pa, da je tvoj strah prazen.“

„Tako mi poštenja: ni prazen. Oni Ibrahim, ki si poprej govoril ž njim, ne da nobeni miru.“

„Ne boj se, Jele, dekleta se ga lahko ubranijo, če sama hočejo.“

Spomnil sem se, kako so se Hercegovke povsod nasmihale in dobrikale onim vojakom, ki so nosili fese, in jih imenovale „naše“ — vse druge pa, čeprav so bili Hrvatje in Srbi, srepro in nezaupno, sovražno merile s svojimi lepimi očmi.

„Starejša že, ali mlajša, ki so prismojena kakor jarci poleti —.“

„Pomiri se, Jele, saj ni tako hudo, kakor misliš.“

„Red napravi, prosim te.“

(Konec prihodnjič)

Janko Samec:

Vsakdanja pesem.

<p>Kje v gosteh ste, bratje, bili, da ste se tako zredili? Lica rdeča, močna pleča in ramena tak okrogla, da bi vas še smrt ne zmogla!</p>	<p>Mi pa revčki smo vsi suhi in podobni bolj smo muhi, če se v hoji opoteka, ker še malo je ostalo nam pod kožo od človeka ...</p>
--	--

Pa so muzali se zvito:

„Hm, v kletih smo skrili žito;
zdaj nam rase v slabe čase ...“

— Mi bi tudi tja ga deli,
pa ga nismo nič imeli! —